

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 14 серпня 2007 року № 33 (197)

ВИБОРИ–2007

КОНГРЕС ФОРМУЄ СИЛИ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПЕРЕМОГИ

Українські націоналісти ставлять державні інтереси вище від партійних

2 серпня 2007 року у м. Києві пройшла друга частина Х Збору Конгресу Українських Націоналістів, на якій обговорювалося питання участі Конгресу у дострокових виборах до Верховної Ради України.

Перед початком Х Збору відбулося засідання Головного Проводу Конгресу, який ухвалив рішення "утриматися від участі у позачергових виборах як суб'єкта виборчого процесу та укласти угоду з пропрезидентськими силами, якою передбачити підтримку цих сил з боку членства партії та можливе включення у виборчі списки представників від Конгресу Українських Націоналістів на індивідуальній основі, а також залучення членів партії до роботи у центральних та місцевих органах влади".

Це рішення Головного Проводу Голова КУН Олексій Івченко поставив на голосування під час Збору. "За" проголосувало 87 делегатів Збору, "проти" – 51, утрималося – 17. Після голосування Олексій Івченко оголосив другу частину Х Збору Конгресу завершеною.

Незважаючи на те, що Голова Конгресу закрив Збір, колишній заступник Голови КУН Є. Гірник та член Президії Головного Проводу КУН М. Пшевлоцький намагалися продовжити роботу Х Збору. Для збереження кворуму окремі учасники Збору заблокували вихід делегатів із зали. Саме Гірник та Пшевлоцький під час засідання Президії КУН голосували за входження КУН до блоку НУ-НС на умовах саморозпуску Конгресу та створення на основі цього блоку єдиної партії. Постає питання: на яке рішення вони очікували від Х Збору, намагаючись продовжити його, порушуючи Статут?

Слід зазначити, що на час проведення Х Збору Є. Гірник вже був включений до списку кандидатів у народні депутати від Народного союзу "Наша Україна" як позапартійний, тобто вже не був членом Конгресу, оскільки цього вимагає п. 2 ст. 57 Закону України "Про вибори народних депутатів України", де сказано: "Партія (блок) може висунути кандидатом у депутати особу, яка є членом цієї партії (членом партії, яка входить до блоку) або позапартійну особу, яка відповідно до статті 9 цього Закону має право бути обраною депутатом".

Колишній заступник Голови Конгресу Євген Гірник, всупереч рішенню керівних органів КУН, намагався пройти в списки іншої партії, нехтуючи цілісністю Конгресу та підтримуючи входження членів КУН в НСНУ на умовах саморозпуску партії.

Поведінка окремих делегатів на Х Зборі не відповідала етичним і моральним нормам члена Конгресу.

Голова КУН Олексій Івченко 7 серпня скликав Президію та Головний Провід Конгресу і звернувся до Етичної комісії з проханням дати оцінку діям окремих членів КУН під час проведення Х Збору КУН. За пропозицією Етичної комісії Головний Провід виключив Євгена Гірника та Ореста Пендерецького із членів Конгресу за дії, спрямовані на розкол КУН, порушення Статуту, етичних та моральних норм члена Конгресу.

Головний Провід доручив Етичній комісії Конгресу дати оцінку діям учасників Х Збору, які перешкоджали виходу делегатів із зали.

Провід закликав обласні та районні організації КУН взяти активну участь у підтримці пропрезидентських сил під час виборчої кампанії, а саме: входження представників від Конгресу до регіональних виборчих штабів, дільничних та територіальних виборчих комісій, агітаційних груп тощо.

Головний Провід визначив дату проведення чергового звітно-виборчого XI Збору – 20 жовтня 2007 року. Ця дата збігається із 15-ю річницею створення Конгресу. Встановлено квоту представництва на Збір – 1 делегат від 80 членів КУН. Головний Провід Конгресу затвердив головою Програмової комісії з підготовки нової програми партії Голову Секретаріату КУН Степана Брацюня.

Голова КУН Олексій Івченко звернувся до членів Головного Проводу з проханням забезпечити участь у роботі XI Збору засновників Конгресу та ветеранів партії.

Олексій Івченко закликав членів Головного Проводу невідкладно приступити до формування самодостатньої політичної сили, здатної забезпечити перемогу на чергових парламентських виборах, і сформувати у Верховній Раді праву фракцію.

Прес-служба КУН

На світлинах: під час засідання Головного Проводу.

"БОЇ" ПОЛІТИЧНОГО ЗНАЧЕННЯ

Два тижні минуло з часу, коли в Україні офіційно взяв старт новий передвиборний марафон у зв'язку з призначенням на 30 вересня ц. р. позачергових виборів народних депутатів України. І хоча залишається ще півтора місяця до тієї миті, коли у виборчі урни будуть опущені перші бюлетені на підтримку тієї чи іншої політичної сили, яку виборець забажає побачити у новому складі Верховної Ради, боротьба за депутатські крісла вже розпочалася.

Микола СЕРГІЙЧУК, "Нація і держава"

Щодня інформаційні агентства оперативно повідомляють про ситуацію у тому чи іншому таборі учасників передвиборного марафону. Такі повідомлення нагадують мимоволі зведення фронтових донесень часів Другої світової війни. Тому небезпідставно нинішнє протистояння партій у боротьбі за місце під куполом Верховної Ради сміливо можна назвати "боями" політичного значення.

Особливо "постраждав" з початку передвиборної кампанії табір БЮТ. Ледве представники цієї політичної сили здали відповідні документи до Центральної виборчої комісії й зосередилися на передвиборній агітації, як ЦВК, виявивши неточності в оформленні документів, відклала розгляд питання про реєстрацію кандидатів у депутати від блоку (нагадаємо, причина відмови в реєстрації – помилки у заповненні інформації про місце реєстрації та місце проживання кандидатів у народні депутати України від БЮТ).

Один з лідерів БЮТ Олександр Турчинов вважає, що це рішення ЦВК обумовлене політичними мотивами. "Наша політична сила бере участь вже не в перших виборах, і ми далеко не дебютанти у виборчій кампанії. А тому добре знаємо і процедуру, і те, як згідно з законодавством потрібно оформляти документи", – наголосив він.

Тим часом на площі Лесі Українки під ЦВК зібралися прихильники БЮТ, які розбили тут більше десятка агітаційних наметів. Вони заявляють, що проводитимуть акцію протесту доти, поки ЦВК не зареєструє список кандидатів від блоку на позачергові парламентські вибори. До речі, пропрезидентський блок Наша Україна – Народна Самооборона підтримав позицію БЮТу.

Разом з тим, 8 членів Центрвиборчкому від урядової коаліції вважають акцію протесту протиправною. Вони також наголошують, що чинення на них тиску з метою реєстрації виборчого списку є неприйнятним.

Коментуючи ситуацію, представник Комітету виборців України Олександр Черненко не вбачає у відсутності точних адрес кандидатів у списках підстав для відмови у реєстрації.

Він назвав маловірогідним недопущення до виборчого процесу такої впливової політичної сили, як БЮТ: "Якщо говорити про дух закону, то тут ЦВК робить не зовсім гарні речі і, очевидно, це рішення буде скасовано судом". Під словами "дух закону" він має на увазі, що ймовірна помилка в поданих БЮТом виборчих списках навряд чи здатна вплинути на результат виборів.

Серед ображених – і Блок Лазаренка, який погрожує звернутися до Європейського суду з прав людини у разі, якщо Центрвиборчком відмовиться реєструвати його для участі у дострокових парламентських виборах. Причина відмови – ЦВК заявила про нелегітимність проведення другого етапу VIII з'їзду партії ВО "Громада". Такі дії ЦВК у партії розцінюють "як продовження в Україні політики переслідування лідера "Громади" Павла Лазаренка, створення владою умов, які б унеможливили його повернення в Україну".

Поки політичні сили борються за право стати членами нового складу парламенту, Президент України Віктор Ющенко у своєму телезверненні до українського народу в четвер увечері заявив про необхідність скасування пільг депутатам Верховної Ради.

"Держава повинна забезпечувати членів парламенту умовами для роботи, а не для задоволення, – наголосив він. – Щороку платники податків витрачають на депутатські пільги майже півмільярда гривень, а саме на безкоштовні депутатські квартири, транспорт, відпочинок, медичні і соціальні послуги.

Закінчення на 2-й стор.

ВИБОРИ–2007

"БОЇ" ПОЛІТИЧНОГО ЗНАЧЕННЯ

За ці гроші можна повністю погасити борг із зарплати в Україні, або збудувати, наприклад, додатково 250 нових шкіл, або 5 нових шахт, або на 20 відсотків підвищити пенсії.

Порівняльний масштаб цих цифр вражає".

Президент також закликав усі "державницькі, демократичні сили, політичні партії і громадські організації об'єднатися навколо ініціативи скасування необмеженого імунітету парламентаріїв. Україні потрібен парламент професіоналів, що розроблятимуть справедливі закони. Зараз туди рвуться й ті, хто від них ховається. Суспільство має зайняти чітку позицію.

Я підтримую зусилля і зобов'язання блоку "Наша Україна – Народна Самооборона" реалізувати цю ініціативу. Це – справжній удар по політичній корупції у високих ешелонах української влади. Це – реальний спосіб очистити Верховну Раду від ділків і міняйл", – наголосив Ющенко.

Перший заступник голови фракції Партії регіонів Василь Кисельов відразу ж поспішив назвати ініціативу Президента Віктора Ющенка щодо скасування депутатських пільг передвиборним піар-ходом.

"Що стосується скасування депутатської недоторканності, я думаю, що Президентові Верховна Рада і нове шосте скликання взагалі потрібні тільки для того, щоб ліквідувати депутатську недоторканність і цілком узурпувати владу", – заявив він.

Прикро, звичайно, але учасники нинішніх виборчих перегонів з перших днів продемонстрували, що боротьба за перемогу буде не лише безкомпромісною й жорсткою, а й супроводжуватиметься брудними технологіями. Дехто вже поспішив узяти на озброєння сумнозвісну, але перевірену часом досить-таки ефективну зброю – "чорний піар" вже заявив про себе на повний голос. Окремі сили уже зараз намагаються "підставити ніжку" потенційним суперникам, щоб таким чином змусити частину електората змінити свою прихильність до позиції протилежного табору.

Так, на прес-конференції минулої середи керівник центрального виборчого штабу БЮТ Олександр Турчинов продемонстрував плакати із зображенням Тимошенко в негативному контексті. За його словами, ці плакати друкувалися у видавництві газети "Сегодня".

У відповідь "Сегодня" заявила, що звертатиметься до суду у разі, якщо протягом 48 годин Турчинов не спростує свою заяву, яка, на їхню думку, не відповідає дійсності.

"Така гучна заява, ультиматум свідчить про те, що самому видавництву вкрай необхідні ці 48 годин, щоб замести сліди, знищити всі докази того, що їхні власники використовують їх як інструмент у своїй брудній виборчій кампанії", – вважає Турчинов.

"Замість того, щоб захоплюватися ультиматумами і погрозами, я б порадив видавництву "Сегодня", якщо вони зацікавлені в тому, щоб хоча б хтось читав їхню газету, не боротися з тими, хто говорить правду, а самим, замість упередженого висвітлення подій на своїх сторінках, почати подавати правдиву інформацію", – сказав він.

У свою чергу газета "Сегодня" подовжила дію свого ультиматуму до 12.20 одинадцятого серпня.

На час підготовки цього числа до друку ще невідомо було, чи дотримала свого слова редакція видання.

Зрештою, думається, що не весь арсенал брудних технологій учасники передвиборних перегонів уже використали сповна. Очевидно, в запасі вони тримають ще не один "козир", щоб скористатися ним у найбільш зручний момент. Бо ж кампанія лише набирає розмаху.

Отже, далі буде...

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Микола СЕРГІЙЧУК

"СЦЕНАРІЙ" ВІД МОЖНОВЛАДЦІВ

Перед початком передвиборної кампанії у Херсоні знову посилився політичний тиск на небажаних опонентів. Так, ми вже не вперше зустрічаємося з неадекватним ставленням міської та обласної влад до діяльності Херсонської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, що діють у подібних випадках за ретельно відпрацьованим сценарієм. Міліцейські погрози, затримання, штрафи, побиття, допити, перешкоджання проведенню певних заходів стали для нас, на жаль, буденною справою.

Ось і тепер на адресу офісу ХОО КУН надійшла копія постанови про арешт майна ХОО Конгресу. Ця постанова пов'язана з судовою тяганиною між ХОО Конгресу та Пенсійним фондом, який у порушення Закону України "Про політичні партії" наклав на голову ХОО КУН штраф. У законі ж чітко вказується на два можливих стягнення з політичної партії – заборона діяльності або попередження про недопущення незаконної діяльності. Тому після невідомо яким робом виграної справи Пенсійним фондом було відкрито виконавче провадження, в результаті якого й з'явилася постанова Дніпровського відділу державної виконавчої служби про арешт майна Херсонської обласної організації КУН. У постанові міститься вказівка на те, що державний виконавець О. Щука має примусово стягнути з "ХОО Українських націоналістів" (цитата, в якій неправильно вказано найменування так званого "боржника") на користь УПФУ у Дніпровському районі м. Херсона 170 грн. на підставі рішення №26 УПФУ у Дніпровському районі від 01.03.06.

Хочемо заявити шановним політичним опонентам, які засіли у владних кріслах, що наша партія не бере участі у дострокових виборах, а тому свої сили доцільніше витратити на інших учасників передвиборних перегонів. Зокрема, варто було б звернути увагу на те, що у новинах одного з херсонських телеканалів міський голова відкрито агітує виборців за Партію регіонів, що є неприпустимим.

Ілько КОНТІШЕВ, Прес-служба ХОО КУН

ШУКАЙТЕ І ОБ'ЄДНУЙТЕСЯ!

Прочитав статтю Вадима Сови в числі 29 газети "Нація і держава" під заголовком "Час вибору". Повністю погоджуюся, що партії й організації, які представляють націоналістів України, є найбільш націєтворчими й державницькими силами, що здатні творити українську Україну. Але для цього потрібна одна умова: взяти до рук владу. Тому виникає вкрай важлива необхідність підтримати пропрезидентські сили, бо над Україною нависла страшна небезпека, яка загрожує втратою державності.

Шановні добродії! Виборець-патріот за малопотужний блок не ризикне проголосувати, не тому, що він не поважає націоналістів, а тому, що не має впевненості, що самостійно вони потраплять до найвищого органу, а голоси їхні не тільки не зіграють позитивної ролі, а ще й можуть бути передані тим силам, які, здобувши перемогу, попруть Україну в ярмо, з якого вона виборсується й досі.

Тому, шановні, прислухайтеся й до тих патріотів, які живуть у глибинці, серцем уболівають за долю України й бачать реальний стан речей.

Шукайте своїх прихильників скрізь, бо в Новій Каховці я живого націоналіста ще не бачив, хоч серцем такі серед нас є. Шукайте й об'єднуйтесь, а граблі обминайте. Я вірю, що прийде час – і ви зможете піти на вибори самостійною силою.

Гнат БІЖИК,
м. Нова Каховка Херсонської області

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

КИЇВ

9 серпня українські демократичні партії та громадські організації провели акцію протесту біля мерії м. Києва. Представники Конгресу Українських Націоналістів, ВО "Свобода", УНА-УНСО, Української партії, громадських організацій виступили проти заборони з боку мерії торгівлі на Майдані Незалежності українською символікою, книгами українською мовою, аудіопродукцією.

На жаль, попри заклики пікетувальників, ніхто з мерії до них не вийшов.

"Громадськість м. Києва обурена безчинствами мера і його команди, що проявляється у їхньому українофобському ставленні до українців та всього українського", – наголосив заступник голови Київської міської організації Конгресу Юрій Шепетюк.

Прес-служба КУН

ХМЕЛЬНИЧЧИНА

Починаючи з минулого року, в с. Нестерівцях Дунаєвецького району Хмельницької області з ініціативи районної організації Конгресу Українських Націоналістів і місцевого районного товариства політичних в'язнів та репресованих розпочалася широкомасштабна кампанія з метою спорудження тут меморіалу жертвам Голодомору та репресій.

Нещодавно на місці розташування пам'ятного знака було закладено плиту та проведено мітинг. Наразі розпочався збір коштів. Голова Дунаєвецької РО КУН Світлана Ясінська наголошує: "Справа, яку ми розпочали спільно з товариством політичних в'язнів та репресованих, – надзвичайно важлива. Сподіваємося, що спорудження пам'ятника в селі Нестерівцях стане гідним пошануванням усих тих, хто постраждав від жахливого Голодомору та репресій більшовицької влади у Дунаєвецькому районі".

Представники оргкомітету звертаються до усіх небайдужих допомогти у цій потрібній справі.

Кошти на спорудження меморіалу приймаються за реквізитами: **Дунаєвецьке відділення Промінвестбанку. МФО 315278. Код: 09315277. Кредит: 2909490216 для зарахування на рахунок А-686.**

Отримувач: Кузьмінський Войцех Леонтійович, код: 1080501552 (благодійна допомога).

Призначення платежу: на спорудження меморіалу жертвам Голодомору і репресій.

Прес-служба Хмельницької ОО КУН

ЧЕРКАСИ

Нещодавно Черкаська обласна організація КУН спільно з молодіжним братством Свято-Троїцького собору Української православної церкви Київського патріархату провела засідання "круглого столу", на якому було обговорено книгу Г. Могильної "Літос" (або Камінь із пращі правди на розбиття митрополичого блудословія).

Учасники засідання засудили нападки на віруючих інших конфесій, яких представники церкви Московського патріархату називають "слугами антихриста", а також їхні заклики до відновлення Російської імперії – "єдиної і неделімой Русі".

Присутні підкреслювали у своїх виступах, що цим розпалюється міжконфесійна ворожнеча, що є грубим порушенням українського законодавства, а подібні дії є прямим закликом до повалення проголошеної й конституційно закріпленої суверенної і незалежної Української держави.

У свою чергу, учасники "круглого столу" висловилися за те, щоб патріотичні сили завжди давали гідну відсіч підступним діям представників московської церкви, наголосивши, що свою волю жити в незалежній державі увесь український народ висловив під час референдуму у грудні 1991 року. А тому ніякі сили не змусять нас звернути з цього шляху.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшеволоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

У невеличкій статті "Рани і німби" (газета "Нація і держава" від 10 липня 2007 р., № 28) Степан Процюк вилив із своїх серця, душі і розуму п'ятнадцять дуже непростих запитань (рефлексій, за його ж оцінкою), за які вибачився перед мертвими і живими героями української героїчно-жертовної боротьби за власну національну державу.

І перше з тих запитань ("хіба за таку державу вони та їхні полеглі колись ровесники ішли на смерть і тортури, зрікалися власного щастя і життя?") вибухнуло у хвилі жалю, коли в Неділю Героїв побачив в Івано-Франківську на центральному майдані не велелюдне скупчення стареньких вояків УПА – дідусів і бабусь, у військовій формі і без форми. Хто з прапорами в руках. Хто без них.

А далі, що не запитання з конкретики щодо долі вояків УПА…, то воно до філософів, істориків, соціологів, певно і до поетів…, бо адресовані не лише до розуму, а і до найскладніших закуточків совісті… що таке люди(?), хто ми (?), навіщо ми (?)…

Микола БІЛИЙ,
політолог

ВІДГУК

ПРО РАНИ І НІМБИ

Я не буду торкатися жодного з тих конкретних запитань (вони про біль, несправедливість, збайдужілість, абсурдність і ін. на стикові теперішніх відносин можновладців, політиків, ділових людей, пересічних заробітчан сучасної незалежної України і того героїчного покоління). Тим паче, що Степан Процюк зробив філософське узагальнення в останньому реченні статті: "Якщо би вас (героїв УПА, – **авт.**) не було із ранами на тілі і німбами довкола голів, то українська земля давно би стала лише територією без власної історії, мови і честі" (прообразом такої території є ПіСУАР януковичів і К°, де панує в свідомості більшості українців писана окупантами історія України, мова окупантів, а поняття про українську національну честь відсутнє).

Але ж наведене правдиве філософське узагальнення не знімає болю у тих героїчних дідусів і бабусь! А чи можна його зняти?! І чи лише той біль є філософським питанням?

Спробуємо здійснити розвідку в цих двох питаннях.

Почнемо з такого вступного запитання – чи хтось тепер дуже побивається за своїми родичами, які загинули у війні 1812 року? Мабуть, ніхто. А ось роздуми колишнього Надзвичайного і Повноважного Посла Республіки Польща в Україні пана Єжи Бара обіперті на статистичні наукові дані: "Можете собі уявити, коли я ознайомився з останніми статистичними дослідженнями, то виявилося, що досить великий відсоток польської молоді не знає, хто такий Гітлер! Це щось прямо-таки неможливе, але факт. Отже, не дай Боже, чи не станеться так, що, очистивши нашу історію від брехні і наповнивши бібліотеки Києва і Варшави історичними джерелами, натрапимо на повну нехіть нового покоління до історичних знань? Адже вже зараз на багатому Заході бачимо масове сприйняття свят Різдва і Великодня не як святих днів з певними традиціями, а просто як днів, вільних від праці для гулянки чи тижневої подорожі на о. Маврикій.

Вже зараз на будь-яких спільних семінарах і конференціях, що розглядають наше спільне минуле, немає жодної теми, яка мала бути забороненою чи несла б на собі якесь табу.

Натомість я бачу спільну проблему не минулого, а майбутнього. З минулим – спільно розберемося і все поставимо на свої місця. Але боюся, що може статися так, що в майбутньому цим нашим правдивим минулим ніхто не буде цікавитися. Не тому, що правдиве, а тому, що минуле. Характер сучасної маскультури викликає абсолютну зміну акцентів щодо зацікавлень історією" (Євген Ґолибард. "По-сусідськи. Польський вектор". – Пульсари, Київ, 2004. – Стор. 109).

Стривожений об'єктивністю цих роздумів, прямо на полях сторінки в книзі написав: "Унікальна особливість часу. Зміни життя настільки разючі, що відбувається розрив майбутнього з минулим. Нова цивілізація революційно відрізняється від старої. Накопичені радикальні зміни в усіх сферах буття породжують радикальні зміни в соціальному мисленні і парадигмі поведінки".

Зразу ж випливли в роздуми аналогії в поведінці соціальних систем з "поведінкою" математичних і технічних систем, в яких використовуються поняття "кореляції", "часу кореляції", "коефіцієнта кореляції", "згортки", що характеризують залежність між явищами або величинами, що не мають чіткого функціонального характеру, та стискання інформації одного характеру (структури) в інформацію іншого характеру (структури).

Попросту кажучи, в свідомості теперішніх людей старе відходить, віддаляється, втрачає емоційну напруженість, переживальні аспекти; воно (старе) – стискається ніби в точку, в поняття – точку-синонім чогось теперішнього. Скажімо, не знаючи біографії Гітлера, не читавши його праці "Майн Кампф", не знаючи належним чином історії Німеччини 1918...1945 рр., юнак чітко уявляє собі, що Гітлер – це нацизм, расизм, агресія, це погане застаріле, віджиле.

Чи вищенаведені судження, нехай і об'єктивні, і науково осмислені, обґрунтовані, знімають чи хоча б зменшують душевний біль у дідусів і бабусь – героїв УПА? Звичайно ж, ні, навіть, якщо вони здатні "науково" осмислити дійсність. Особливо (ні!) в українській дійсності. Було б легше або й легко, якби вони (герої УПА) проходили в свідомості українського суспільства як герої, рятівники Вітчизни і національного "Я" через офіційну літературу, всі види мистецтв, офіційну політику влади, в анналах виховання молодих поколінь і все це акумулювалося в поняття-точку синонім патріотизму, відваги, жертовного служіння своєму народові, Вітчизні. Але ж цього не було в підневільній Україні. Москва оспівувала своїх національних героїв і винищувала українських національних героїв (фізично і в свідомості підневільних українців), більше того – примушувала українців силою, страхом, страшними карами, перекручуваннями історії поклонятися героїзованим окупантам і обпльовувати українських національних героїв.

Маємо затямити ту особливість України, що, вирвавшись на свободу з московського ярма, вона має, зобов'язана повернутися у всі буремні роки своєї попередньої боротьби за власну державність і, ідучи шляхом від задекларованої незалежності до дійсного одержавлення української нації, відродити в свідомості українського суспільства всю свою героїку, героїв, правдиву історію, віддячити належним чином живим і полеглим героям, оздоровити цим скалічену свідомість співвітчизників. Не маємо права зачислити це все в минуле, бо воно не проходило раніше правдиво через свідомість українського суспільства, а має неодмінно пройти, бо інакше не маємо шансу збудувати Українську державу.

Ось чому не лише біль ветеранів УПА є морально-філософським питанням для нашого українського суспільства; це філософське питання – бути чи не бути українській Україні.

Степан СЕМЕНЮК

РЕПЛІКА З ПРИВОДУ

УКРАЇНСТВО В ЛУГАНСЬКУ:
НОТАТКИ З НАТУРИ

Думки і спостереження за підсумками другої міжнародної наукової конференції "Стосунки Сходу та Заходу України: суб'єкти, інтереси, цінності"

Якщо запитати третьокурсників історичного факультету Луганського НПУ, якою мовою їм викладають історію, то у відповідь почуєте: "Ну, українською також, але... російською". Першокурсники української філології розповідають, що студенти із сіл та містечок Луганщини добре знають українську мову, хоч почасти лише її донбаський діалект, а от міські студенти здебільшого українською не володіють, і щонайгірше – не розуміють її. Тому звертаються до викладачів, щоб читали їм українську літературу... російською. Незрозумілим залишається, чому ж ці молоді люди обрали факультет української філології? Тим часом школи Сходу України відчувають гостру потребу в учителях української мови та літератури.

У розмовах зі студентами Луганська не було випадку, щоб хтось не зрозумів української мови, а тим більше зажадав, аби повторили російською. Розмовляли усі радо і з великим задоволенням. Те ж саме відбувалося і під час розмов на вулицях, у ресторанах чи готелях з випадковими молодими людьми. А спілкувалися ми чимало. Це та реальна картина, яку я побачив у Луганську.

Щодо конференції. Перше загальне зауваження: жоден доповідач не відважився поставити питання та шукати на нього відповіді: хто створив і далі культивує несприятливу для української мови ситуацію на Сході України? І як діяти, щоб тому запобігти? Змальовувався статус-кво і крапка. А тим часом, якщо порівняти нинішній стан українства в Луганську і Донецьку, приміром, з 1945 роком минулого століття, то побачимо, наскільки виразно він змінився. Точніше, його змінили адміністративно-політичними засобами не на користь українства.

Друге зауваження: не було жодної доповіді про роль підрозділу Російської православної церкви – УПЦ МП у насаджуванні російського неоколоніалізму в Україні, зокрема на Сході. Єдину доповідь на цю тему відкинули з буцімто формальних причин. А РПЦ, як і колись, займається в Україні не проповіддю царства Божого, а "русскім вибором Украіни". І назагал вплив зовнішніх чинників на формування суспільної думки під час конференції трактувався дуже обережно, незважаючи на те, що він помітний всюди.

Аналізуючи масив доповідей, я звернув увагу на роботу Н. Маштакової "Деякі питання соціальних негараздів (на прикладі Луганської області)". До них авторка зараховує кримінальні злочини, алкоголізм, наркоманію, проституцію, рівень захворюваності на різні недуги тощо. Вона ретельно проаналізувала соціальну географію Луганщини, порівняла її з усією Україною і дійшла висновку, що найбільше соціальні негаразди охопили Кремінський, Лисичанський, Лутугінський райони та міста Луганськ, Рубіжне, Кіровськ, Алчевськ, Краснодон. Все це – центр, південь та схід Луганської області. Не дивно, що й уся область вирізняється на тлі України за рівнем отих самих "соціальних негараздів", постійно знаходиться у першій трійці зі знаком мінус разом із Донеччиною та Дніпропетровщиною. Для порівняння: західні області України за рівнем соціальних негараздів посідають останні місця. Відтак авторка дійшла висновку, що "вирішальним у зростанні злочинності краю (себто Луганщини) є економічний чинник". Вочевидь, не можна його недооцінювати, як неприпустимо на нього все списувати. Адже людське життя – не тільки хліб насущний. Бо ж західні області, за порівнянням авторки, подекуди й бідніші, але "негараздів" мають менше.

З-поміж факторів, що впливають на формування географії соціальних негараздів, авторка згадує прикордонний статус Луганщини, що сприяє контрабандному бізнесові. Це теж правда. Одначе західні області теж знаходяться на кордоні з іншими державами. Щоправда, не з РФ.

Не оминула Н. Маштакова і фактора розселення, що також впливає на географію соціальних негараздів: у Луганській області міське населення складає 86,2%. Це справді доволі високий показник, з яким неможливо не рахуватися. Сумлінно посилаючись на дослідження О. Шаблія, доповідач слушно включила до факторів впливу й етнічний склад населення. Отже, українці на Луганщині нині складають 57,9 відсотка (за рахунок високої питомої ваги на півночі та північному заході області), росіяни – 39 відсотків (переважають у центрі, на сході та півдні області). Якось так "випадково" склалося, що національний фактор цілком співпадає територіально з фактором географії соціальних негараздів. Як мовиться, без коментарів. Факт промовляє сам за себе.

Примітно: за роки незалежності України збільшилася питома вага інших етносів в Луганській області: азербайджанців – у 2,5 раза, вірменів – у 2,1 раза, грузинів – у 1,7 раза. Зростання напливу чужинців в Україну за останні 16 років ще чекає свого дослідника.

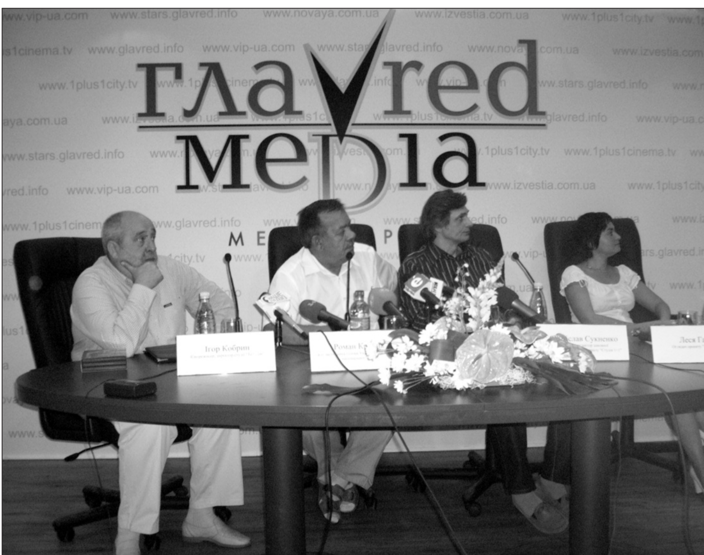
Існує ще один бік проблеми, про який забувати не варто. У роки совєтської влади в Україну в цілому і на Донбас зокрема влада планово спроваджувала групи засуджених кримінальних елементів з усієї Росії і закріплювала їх за окремими підприємствами як робочу силу без права на виїзд. Це робилося на підставі окремого указу ВС СССР. Подібне відбувалося і в західних областях після 1945 року. Безсумнівно, сплановані державою "міграційні процеси" змінювали етнічний склад населення та впливали на зростання соціальних негараздів кримінального штибу і на Луганщині, і в Україні в цілому. Не маю наміру ідеалізувати українців – серед кожного народу є люди і людці. Однак факти – річ уперта. Тому хотілося б подякувати Н. Маштаковій, котра порушила це "негараздове" питання.

 ПРЕЗЕНТАЦІЇ

"СОБОР НА КРОВІ"

Максим МЕДИНСЬКИЙ

У рамках суспільно-просвітницької акції "Єдина держава – єдина історія", що проходить під патронатом Українського Інституту національної пам'яті, у прес-центрі медіа-холдингу "Главред-медіа" відбулася презентація нового документального серіалу "Собор на крові", створеного студією "Телекон" і телекомпанією "1+1". У ній узяли участь режисер стрічки, директор студії "Телекон" Ігор Кобрин, виконуючий обов'язки заступника голови Українського Інституту національної пам'яті Роман Круцик, головний редактор замовної кіно-телепродукції телеканалу "Студія 1+1" Станіслав Сукненко та оглядач проекту "Телекритика" Леся Ганжа.

Під час презентації фільму на прес-конференції

За словами Ігоря Кобрина, "Собор на крові" – це приклад якісно нового підходу до висвітлення історії. Фільм побудований за принципом: "хроніка на фоні геополітики", тобто роль українського національно-визвольного руху розглядається в масштабах історії всієї Європи, що має допомогти краще зрозуміти логіку дій його керівників. При цьому, на думку режисера, вони не нав'язують глядачеві якихось своїх думок, а намагаються за допомогою архівних плівок і документів дати кожному, хто перегляне серіал, якомога ширший простір для власних роздумів. Адже, і в цьому його активно підтримує Роман Круцик, головною їхньою метою була популяризація питання визвольної боротьби українського народу 1919–1949 років.

Сьогодні, після двох років роботи над серіалом, матеріал для якого збирався в багатьох архівах як в Україні, так і далеко за її межами, головною метою творців "Собору на крові" є поширення картини в усіх регіонах нашої країни. Головними кроками для цього стало те, що майже 60 каналів в Україні погодилися взяти участь в акції "Єдина держава – єдина історія" – транслювати документальний серіал, що складається з десяти півгодинних серій. Крім того, невдовзі фільм вийде на DVD і потрапить на відеоринок. Та чи не найважливішим є те, що, за словами Романа Круцика, Український Інститут національної пам'яті планує закупити певну кількість дисків для поширення їх в освітніх закладах.

Прем'єра документального серіалу "Собор на крові" відбудеться на каналі "Студія 1+1", починаючи з 13 серпня.

 ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ОЙ, НЕ ЛІЗ БИ ТИ, ПІСНЯРЕ, В ПОЛІТИКУ!

Нещодавно на першому каналі українського радіо в програмі "Обрії" гостював відомий український поет-пісняр Юрій Рибчинський. Як і належить гостю в таких випадках, Юрій Євгенович відповідав на запитання ведучої, ділився секретами своєї мистецької кухні. Слухаючи його бадьору, жваву мову, можна було подумати:

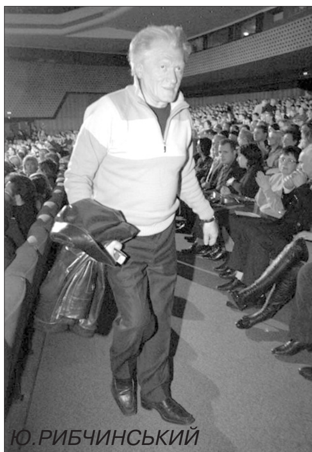
– Яка розумна людина! Ну справжнісінький тобі мистецький метр! Та ні, більше того: світоч української духовності!

Коли це шановний Юрій Євгенович візьми та й ляпни:

– Незалежність України дісталась безболісно – її нам подарував Єльцин!

Оце так! – подумалося мені. – Ото щедрим був той москаль! Такий розкішний подарунок зробив нам!

Згадалося, як свого часу Єльцин разом з Кравчуком, виступаючи в телеефірі, – усміхалися один одному, як брат братові, і вихваляли стосунки, що склалися між двома державами. Мовляв, живемо, як два братніх народи. Ми ж слов'яни, православні, тож сам Бог велів, щоб ми не лише поважали, а й любили один одного. Тому й державні кордони у нас такі прозорі – як той шифон чи маркізет.

Ю. РИБЧИНСЬКИЙ

Скільки хочеш і які хочеш подарунки можуть пролізати через такі кордони. Навіть найстрашніші злочинці, тікаючи від українського правосуддя, легко можуть перетинати українсько-російський кордон, і хай потім спробує упіймати їх українська Феміда!

По закінченні передачі подумалося мені про те, що до Бориса Єльцина українсько-російський кордон був ще прозорішим, бо існував тільки на папері. Тоді, за радянських часів, можна було спостерігати, як той кордон перетинають довгі товарні поїзди. По дорозі в Україну вони без особливих зусиль котили порожні вагони, а повертаючись назад, з натугою тягнули їх, завантажені пшеницею, вугіллям, машинами та іншими дарами щедрої української землі. І ніколи не бувало навпаки: щоб з Росії везли якісь подарунки нам, українцям, хіба що в пасажирських поїздах поспішали в Крим на відпочинок московські чиновники та москвички-курортниці. А ще прямували в наш край переселенці з Росії, які мали керувати українськими селянами та робітниками, робити вагітними українських дівчат і жінок, тим самим активізуючи процес зросійщення українського населення.

А ще я згадала, що за те, аби між Україною і Росією постав, нарешті, справжній державний кордон, боролися і Симон Петлюра, і Микола Міхновський, і Євген Коновалець, і Степан Бандера, і Роман Шухевич, і Василь Стус... Якби не люта ненависть нашого народу до гнобителів, якби кращі сини й доньки України не пролили свою гарячу кров в жорстоких національно-визвольних боях, то Радянський Союз стояв би й досі, і ніякий Єльцин ніколи не став би президентом Росії. А то й вона, бач, після розвалу імперії проголосила свою... "независимость".

Сьогодні цю історичну правду розуміють уже багато простих громадян. А от мистецький "метр" Рибчинський вважає визволителем України російського президента Бориса Єльцина. Ой, не ліз би ти, пісняре, в політику!

Романна ГРИНЬ,
м. Дрогобич,
Львівська область

ХТО СІЄ ВІТЕР, ТОЙ ПОЖНЕ БУРЮ...

Газета "Киевский вестник", яку утримує Комуністична партія України, намагається забивати баки українцям безсоромною брехнею, сфабрикованою ще за "батька" Сталіна.

Ось і в черговому числі цього атавістичного видання якийсь В. Свідельський натякає: "... где уверенность, что ОУН не причастна к расстрелам в Бабьем Яру?"

Але ж кожен рік, у день тієї трагедії, демонструють фрагменти німецької кінохроніки. Бачимо, як з одного боку спускається натовп людей, а на протилежному лежить за кулеметом молоденький німецький солдат в окулярах і розстрілює приречених. Поруч стоїть гестапівець. Оунівців ніде і близько немає. А ще ж відомо, що в Бабиному Яру були розстріляні Олена Теліга та інші патріоти. Не могли ж їх знищувати члени їхньої ж організації!

Брехнею є і комуняцьке звинувачення бандерівців у тому, що вони нібито мордували населення. Не могли вони цього робити, бо те населення було їхньою опорою: чесні люди в селах і на хуторах лікували упівців від ран та хвороб, пекли для них хліб, прали їхню білизну, переховували вояків від ворога...

Мордували населення гебісти, переодягнені під бандерівців. Таким був, наприклад, старший лейтенант Федорчук, безчинства якого в українських селах високо оцінив Андропов, призначивши цього головоріза начальником КДБ УРСР, а згодом і цілого СРСР.

Комуністи звинувачують УПА в участі у придушенні народних повстань у Польщі, Чехословаччині, Франції, Югославії... Але ж цим займалися власівці: Власов домовився з Гітлером, що за таку послугу його вояків не посилатимуть на східний фронт.

Часто можна почути з вуст комуністів баєчку про те, що ОУН присягала на вірність Гітлеру. Насправді ж ОУН певний час сподівалася на те, що Гітлер стане союзником українців у боротьбі з московським імперіалізмом. А така боротьба була конче необхідною, вона повністю відповідала інтересам українців, їхнім антимосковським настроям. Після того, як СРСР у вересні 1939 року окупував Західну Україну, "визволителі" запровадили на "звільнених" землях режим кривавого терору, внаслідок чого загинули сотні тисяч ні в чому не винних людей.

Немає сумніву, що комуністична банда хотіла б бачити Україну без українців, щоб ті, хто живе в ній, забули про більшовицький геноцид проти нашого народу.

Тож дивно, чому наша преса не дає гідної відповіді на кожен комуняцький пасквіль? Хотів би попередити платних пасквілянтів: перестаньте сіяти вітер, бо пожнете бурю!

В. БУГАЄНКО,
Київщина

 ПРО НАБОЛІЛЕ

КОЛИ Ж БУДЕ СПРАВЖНЯ УКРАЇНА?

Михайло ЧУБАТИЙ

Ще малим хлопчиною спостерігав я таку сценку. Дві сусідові квочки вивели своїх курчат на вигін і почали битися. Я розігнав їх, та вони знову зчепилися в іншому місці. І до того затято наскакували одна на одну, що й не помітили, як усіх курчат передушили. А там налетів яструб і повбивав обох квочок.

Та пташина трагедія згадується мені завжди, коли я думаю про українських політиків. Маю на увазі, звісно, тих, хто не є замаскованим під українського політика агентом Москви, а справді вболіває за свій народ.

Яка взаємна приязнь панувала під час помаранчевого майдану! Люди мали надію, чекали, що незабаром на рідній землі запанує справедливість, воля, добробут.

Та всі надії виявилися марними. Жоден бандит не сів у тюрму, хоч Ющенко і обіцяв, що так буде. Майже всі кучмісти залишилися на своїх посадах, а то й пішли на підвищення. Спершу думалося: Кучму не садять в тюрму, тому що немає відповідного закону. Залишалося сподіватися, що після перемоги на парламентських виборах помаранчеві депутати якомога швидше приймуть закони, які дадуть змогу навести в країні лад.

Та для декого з помаранчевих престижний службовий портфель виявився важливішим, ніж інтереси України. Замість того, щоб якомога швидше домовитися між собою, сформувати справді українську більшість у Верховній Раді, яка б почала справжню боротьбу з ворогами України, помаранчеві депутати дотягнули переговори з приводу поділу портфелів, аж поки хитромудрий соціаліст-перевертень Олександр Мороз перейшов у табір ворогів помаранчевої революції, що перетворило її переможців у переможених.

В результаті в Україні і досі немає української влади, досі як зовнішня, так і внутрішня політика держави перебуває в кравчуківсько-кучмівському, тобто антиукраїнському руслі. А ми ще кажемо про те, що йдемо в Європу! Та в тій Європі з нас усі вже давно сміються.

За кордоном, у наших сусідів – поляків, чехів, словаків, угорців, румунів, хоч яка б партія виграла на виборах, і влада, і її опоненти намагаються робити тільки добро для своєї держави, для свого народу. А в нас доводиться, як вогню, боятися таких партій, як "регіони", комуністи, соціалісти, бо то ж яничари, які тільки на словах виступають за національні інтереси, а на ділі роблять усе для того, щоб наша нація стала рабинею "старшого брата".

Якось завітав до мене давній мій товариш-поляк. Ми з ним розлучилися в 1942 році, коли мене вивезли до Німеччини. Зустрівшись через півстоліття, ми не могли наговоритися. Увечері сіли біля телевізора, почали дивитися трансляцію сесії Верховної Ради. Друга мого дуже здивувало, що багато депутатів виступають російською мовою:

–Хто це такі?

– Москалі...

– І вони роблять вигляд, що люблять Україну, захищають інтереси її народу? У нашому польському парламенті теж є люди різних національностей: і українці, і німці, і жиди... Але всі вони виступають лише польською мовою, бо поважають і люблять свою батьківщину – Польщу. А у вашому парламенті стільки ворогів! Не дадуть вони вам навести в країні лад! Довго ще ви не будете мати справжньої України!

с. Озеряни на Івано-Франківщині

Під час виборної кампанії, яка щойно стартувала в Україні, кожний учасник перегонів має донести до відома громадян свою програму – засобами агітації, які (як і програма) не вступають у конфлікт із законом. Однак щоразу сумнозвісні політичні сили перетворюють свою участь у виборах в антиукраїнську кампанію, знаючи, що їх не притягатимуть до відповідальності ні за заклики до сепаратизму і змін конституційного ладу, ні за розпалювання міжнаціональної ворожнечі, ні за спроби державного перевороту шляхом утворення квазі-союзу – російсько-білорусько-українського. Після акції всепрощення організаторів державної вакханалії в Сєвєродонецьку, в діях яких Генпрокуратура "не побачила" жодної крамоли, кожен мобілізований в лави ефесбешної агентури рекрут почувається в Україні безкарно і спокійно трудиться на користь іноземної держави.

Ольга ДМИТРЕНКО

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ОСТЕРІГАЙМОСЯ "БРАТНІХ ОБІЙМІВ"

Якщо хтось із владоможців, згадавши про свій обов'язок перед Україною, все ж спробує захистити її національні інтереси і вгамувати антидержавників, його тут же затаврують звинуваченнями в недемократичності, а найпотужніша "демократія", що окопалася в Москві, зчинить несусвітній лемент супроти України. Це й зрозуміло: всі без винятку антиукраїнські сили і фінансує, і унапрямлює режим Путіна.

Геостратегічні плани Москви, про які, жахаючи Європу, вже не раз заявляв російський президент, навряд чи вдасться реалізувати без плацдармів у так званому ближньому зарубіжжі, зокрема, в Україні. Тому Кремль не жаліє коштів для руйнування нашої державності найпідступнішими методами – розпалюванням ненависті до України, зневаги до її мови, культури, історії не лише на території РФ (громадян якої перетворено в антиукраїнських зомбі), а й у деяких наших регіонах, зокрема в Криму.

За словами московських агентів, на півострові найсприятливішою для російських проектів є саме передвиборна ситуація. Її вони використають сповна і, зауважте, за цілковитого мовчання правоохоронних органів. Нагадаємо читачам лише один епізод, яким за декілька тижнів до офіційного початку виборчої кампанії "русскіє Крима" розпочали черговий антиукраїнський марафон. Він стартував створенням Руського учредітельного собрания Крима – РУСК (Російські установчі збори Криму), що було задекларовано на з'їзді такої собі Всекримської коаліції Національний фронт "Севастополь – Крим – Росія". Її лідер, екс-депутат кримського парламенту Сергій Шувайніков заявив, що РУСК стане представницьким органом національного самоврядування росіян, які проживають у Криму. Вони створять "свій російський парламент і російський уряд Криму". З цією метою РУСК "використає передвиборну ситуацію, коли політична активність людей збільшується".

Усім учасникам з'їзду роздали "Пам'ятку руському чєловєку для пробуждєнія національного самосознанія", яку рекомендовано читати наодинці "в горі й радості". Її текст звучить по-справжньому зомбуюче тільки мовою оригіналу: "Я – русскій чєловєк. Мої прєдкі білі рускімі людьмі. Я часть русского народа. Я єсть русскій народ. Мої блізкіє і друзья – русскіє люді. Моя вєлікая Родіна – Россія. Моя малая Родіна – Крим. Мої соотєчєственнікі – русскіє люді. Я всєгда помню, что я – русскій чєловєк. Я горжусь етім імєнєм. У мєня єсть вєра. У мєня єсть русскій дух, котрий нєпобєдім..."

Додамо, що "нєпобєдімий дух" представляли на з'їзді "Русскіє общіни" Сімферополя, Севастополя, Білогорська, "Русскій фронт" С. Шувайнікова, патріотичний блок "У майбутнє – з Росією", Союз православних громадян Криму і т. ін. Саме ці, з дозволу сказати, організації, що "вболівають" за Росію і російську мову в Криму, де їх начебто "дискримінують", виголошують анафему Україні, українській мові, українській церкви, публічно зазіхають на територіальну цілісність України, ратуючи за приєднання Криму до РФ. То, може, хтось із відвертих ворогів Української держави притягнутий до кримінальної відповідальності, чи заборонена діяльність бодай однієї антиукраїнської структури? Далебі! Українська влада все ще не може позбутися колоніальних рефлексій і виправдовується та задкує там, де треба наступати, маючи тверду позицію. Тим більше така позиція офіційного Києва необхідна сьогодні, коли занепокоєні агресивною поведінкою Росії за кордоном світові демократії застерігають нас від можливих наслідків. Так, впливова британська газета "The Financial Times" у статті "Чому ми повинні бути твердими з Москвою" пише:

"Кинувши по суті прямий виклик євроатлантичній безпеці, з яким після закінчення "холодної війни" не виступала жодна країна, президент Путін погрожує націлити ядерну зброю на європейські столиці... Погрози Путіна... свідчать про вражаючу зневагу до безпеки людини, що характерно для ставлення Російської держави до власного народу. Через втручання Москви в українську політику і фінансування сепаратистів Грузії та Молдови відбувається руйнування держав. Вплив російських спецслужб у своїй країні, як у дзеркалі, відображено і в зовнішній політиці Росії. Американські і британські власті підтверджують, що кількість російських розвідників в їхніх столицях сягнула рівня часів "холодної війни".

Зауважу, що під час виборчих кампаній в Україні російські "розвідники" навіть без прикриття виконують дестабілізаційні функції, пропихаючи свою агентуру в органи законодавчої та місцевої влади. Якби для кандидатів у депутати різних рівнів рад запровадили перевірку на лояльність за системою відомого нам усім "допуску", гадаю, списки деяких політичних партій скоротилися б щонайменше вдвічі, а Москва тим часом зазнала б "непоправних втрат" в усіх гілках державної влади України.

Втім, не лише Київ проявляє дивовижну поблажливість до кремлівських провокацій. Братання європейських лідерів з Путіним призвело до того, що він назвав себе другим за вагомістю після Махатма Ганді демократом у світі, а заодно пригрозив Заходу виходом Росії із договорів щодо обмеження ядерних і звичайних озброєнь у Європі. Схоже, лише тоді там помітили, що цинізм і наполеонівська самовпевненість Путіна – це небезпечний виклик євроатлантичному співтовариству. Як зазначила у вже згадуваній статті газета "The Financial Times", "в Москві біля влади перебуває глибоко авторитарний режим, у якому домінують спецслужби, вороже налаштовані до західних ліберальних цінностей... Таке становище потребує нових підходів Заходу до реваншистської Росії".

Чи вплинуть на В. Путіна "нові підходи" Заходу, що ґрунтуватимуться на ліберальній демократії, над якою відверто глузують кремлівські зверхники? Навряд чи. Нещодавно патріарх європейської політики, старший син останнього австрійського імператора Отто фон Габсбург, який за свої 95 років пізнав історію XX століття не з книг, а власним життям, провівши паралелі між В.В.П. і канцлером Третього рейху, зауважив: "Путін робить такі ж кроки, що й Гітлер" і додав: "Росія для нас – найбільша небезпека".

Слова "августійшої" особи подіяли на багатьох впливових європейців, як холодний душ. Вони, схоже, ламають тепер голови, як відвернути загрозу, що йде від путінської Росії і запобігти війні, не лише "холодній". У цьому контексті українським політикам треба надолужити прогаяне і добитися, щоб Україна якомога швидше приєдналася до євроатлантичної спільноти. Все-таки це ще один реальний шанс врятувати нашу незалежну державу від "братніх обіймів". Отож, будьмо пильними: за нами Європа!

ЗАЯВА

ЗВЕРНЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ТА ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ УКРАЇНИ ЩОДО ЗБЕРЕЖЕННЯ І ВШАНУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПАМ'ЯТІ

Високодостойний і свободолюбивий український народе та його провідники!

Протягом довгих століть ти боровся й продовжуєш змагатися за свою Волю, Незалежність та Добробут. Твоя національна пам'ять зберігає багато героїчних, але разом з тим і трагічних сторінок історії. Однією з таких трагедій для України було правління у XVIII столітті російської імператриці Єкатеріни II, якій сьогодні невідомо з яких причин хочуть встановити пам'ятники в Одесі та Сімферополі.

Українське козацтво висловлює свій рішучий протест проти такої наруги над історією і закликає усіх громадян України до громадянського спротиву таким акціям паплюження нашого минулого антидержавними силами.

Сучасні козаки особистим прикладом довели, що вони є гідними нащадками своїх пращурів і на Надзвичайній Раді отаманів козацьких товариств України в Одесі звернулися до Президента України В. Ющенка, Прем'єр-міністра В. Януковича, мера Одеси Е. Гурвіца з вимогою не допустити встановлення пам'ятників особі, яка нищила все українське – народ, державу, духовність, культуру та мову.

Українські козаки пам'ятають про те, як ця "всесвітня повія" скасувала у 1764 році автономну козацьку державу Гетьманщину та знищила в 1775 році Запорозьку Січ, а тому встановили та освятили 26 липня цього року на місці, де Одеська місцева влада незрозуміло за які заслуги хоче спорудити пам'ятник Єкатеріні II, Козацький Хрест на честь зведення тут православної церкви, яка б вшановувала усіх загиблих, закатованих та засланих до Сибіру за часів правління цієї нешанованої нами імператриці Росії. Вважаємо, що будівництво на цьому місці християнського храму не лише вгамує сучасних манкуртів та запроданців, а й змусить їх хоча б згадати: хто вони, якого роду та на якій землі живуть?

Наш народ сотні років не знав, що таке кріпацтво, і лише Єкатеріна II разом зі своїми численними поплічниками спромоглася закріпачити й відняти свободу у кожного українського селянина, заборонила йому говорити й писати своєю рідною мовою.

Наш народ дотримувався християнських чеснот, а ця російська імператриця відзначилася руйнуванням та закриттям багатьох величних українських православних храмів, серед яких і давній козацький Києво-Межигірський монастир.

Наш народ мав свою державність із самобутніми політичною та економічною системами – Гетьманщину і Запорозьку Січ, а Єкатеріна II на чолі російського уряду знищила їх, а гетьманів та отаманів вислала на Соловки й до Сибіру. Так само підступно цариця зруйнувала й татарську державність – Кримське Ханство.

Переконані, що встановлення пам'ятників Єкатеріні II та іншим іноземним поневолювачам України у будь-якому місті нашої держави буде не лише постійно дестабілізувати політичну ситуацію, а й розпалювати міжнаціональну та міжконфесійну ворожнечу в українському суспільстві.

У випадку відсутності на наше звернення позитивної реакції державних центральних та місцевих органів влади, залишаємо за собою право в рамках закону діяти згідно з козацькими звичаями оборони своєї рідної землі, історії та національної пам'яті.

СЛАВА УКРАЇНІ!

СЛАВА УКРАЇНСЬКОМУ КОЗАЦТВУ!

Звернення одноголосно ухвалили на Надзвичайній Раді отаманів козацьких товариств в Одесі 26 липня 2007 року за присутності отаманів з усієї України та делегованих на Раду близько 600 козаків.

КАРБ ПАМ'ЯТІ

ЗОРЯ СВІТОВА

Ізидор ГНАТІВ

У передгір'ї наших прекрасних Карпат є мальовниче село Верхнє Синьовидне Сколівського району Львівської області. Тут у робітничій сім'ї Дмитра і Марії Коцурів 19 вересня 1923 року народилася дівчинка Ганнуся. Після неї побачили світ ще Богдан, Дарія, Данило і Степан. Всі виростали надзвичайно здібними й працьовитими, виховані в національному дусі і твердій вірі в щасливе майбутнє України. Та під чужоземним гнітом доля не мала до них милосердя.

У 36-річному віці 4 грудня 1936 року помер батько. Той день льодяним холодом оповив серця дітей на багато-багато літ. Через 10 років взимку 1946 року радянські каратeлі забрали у матері помічника, надію і радість – старшого сина Богдана. Вона довго очікувала його повернення з неволі, та не витримало серце материнське – померла 1949 року.

Меншими сиротами опікувалась Ганнуся – енергійна, добра і розумна, чуйна і працелюбна.

За німецької окупації дівчина вже належала до молодіжного крила ОУН. Помічниками її стали малолітні брати. Вона дала їм завдання пильно стежити за рухом на роздоріжжі недалеко від їхньої хати і повідомляти про появу чужих людей. На виклик у їхню хатину не раз прибували юнаки і дівчата з сусідніх сіл. Ой, скільки ж їх побувало тут, нерідко навіть з віддалених сторін, і ніхто не потрапив у руки ворогові!

А тим часом Ганнуся, талановита, вроджена вчителька, залучала їх до визвольної боротьби, вчила відрізнити друга від ворога.

Вчилася і сама: закінчивши Стрийське педагогічне училище, вступила на заочне відділення Дрогобицького педінституту. Працювала у Синьовиднівській, Підгородецькій, Довголуцькій, Хмельницькій, Крушаницькій, Сокітській восьмирічках Сколівського району.

Її, членкиню ОУН, зв'язкову районного Проводу, псевдо "Стріла", спрямували на роботу туди, куди вважали за найпотрібніше для успіху визвольної боротьби. Працювати було надзвичайно тяжко, адже постійно існувала загроза викриття. Так, забравши брата Данила до себе у сусідню школу, бо він опинився під підозрою, прийняла туди ще одного хлопчину, батьки якого перебували у підпіллі.

Невдовзі енкаведисти привезли на подвір'я сільської ради вбитих бійців УПА. Шкільне подвір'я було спільним з тим, куди скинули мертвих. Серед привезених лежав і труп батька того хлопчини, що ним заопікувалася вчителька. Ганна швидко оцінила ситуацію, не розгубилася, завела бесіду з дітьми, щоб вони затрималися довше в класі, не побачили тих мертвих тіл, а потім випровадила їх додому другим виходом.

Для воїнів УПА вчителька таємно шила одяг, ремонтувала його, писала всі потрібні підпільникам папери. Розуміла, що йде щодня ніби по тонесенькій кризі – один необережний крок – і по всьому!

І лихо її таки не минуло. У 1950 році на серпневій нараді вчителів Сколівщини її арештували, а вчителям оголосили, що схопили ворога народу, підпільницю ОУН, яка з 1944 року калічила учнівську молодь, відвертала дітей від вступу в піонери і комсомол.

Сталося так, що першою арештували сестру одного з підпільників. До неї прийшли провокатори, які сказали, що вони друзі її брата. Вона повірила їм і розповіла, що сама вона про брата нічого не знає, а всі відомості про нього має Ганна Коцур, учителька...

Ганну мордували у в'язниці м. Сколе, привозили у рідне село і примушували впізнавати закатованих ними воїнів УПА, влаштовували їй допити, а потім вже воїни червоної армії вривалися в хату, розбивали "повстанців", і знову вона була в їхніх руках. Привезли її, страшно вимучену, в Дрогобицьку тюрму і там теж мордували. В камері бачила дівчаток, яким йшов п'ятнадцятий рік, а вони вже мали сивиною припорошені коси. Зустрічала в неволі постарілих матерів, бабусь віком 75 років, які отримували вирок – 25 літ неволі плюс 5 висилки.

Ганну засудили в Стрию на 10 років суворого режиму. За час свого ув'язнення побувала в різних концтаборах Сибіру: Іркутському, Тайшетському, Кемеровському, Мордовському. Носила табірний номер "АЖ – 257". Як тільки на новому місці вона починала звикати, встановлювала зв'язки, її одразу перевозили в інший табір, ще гірший. Та вона не занепадала духом, гуртувала навколо себе людей, заспокоювала їх, що недаремно страждають, згадувала з ними історію України, підтримувала народні традиції, відправляла Богослужіння. Відзначала спільно знаменні дати України, читала невільникам напам'ять поезії улюблених поетів: Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка. За це кидали її в карцери, принижували, били.

У вересні 1958 року у неї знайшли речові докази для нового терміну ув'язнення. Це були рукописні вірші, твори Лесі Українки і Тараса Шевченка. Незабаром Кемерівським обласним судом була покарана за ст. 54-10 Кримінального кодексу РРФСР. Вирок – 5 років.

Але ніякі тортури не вбили в ній віри в те, що їй колись все-таки вдасться повернутися в Україну. Була людиною сильної волі і твердості духовної. Слідчий Володимирської тюрми вмовляв її до співпраці з КДБ. Обіцяв за це всілякі блага, навчання у Москві, а потім вигідну працю за кордоном. Відмовилася від усього цього і сказала, що не зрадить своїх переконань, свого народу. Що ж стосується виїзду за кордон, то повідомила, що мала вже таку можливість, але не скористалася нею, а в майбутньому може знову настати час, коли і без угоди з ворогом вона поїде, куди захоче.

Уже в хрущовську відлигу приїхала з Москви в табір комісія, і почався перегляд справ політв'язнів. Дійшла черга і до справи Ганни Коцур. Урядові чиновники запропонували їй зробити письмову заяву про те, що вона кається перед українським народом і радянською владою за скоєний злочин і жаліє, що так сталося. Від такого підлого кроку вона відмовилася, і все залишилося без змін. Пізніше Ганна згадувала, як тяжко стало в таборі, коли багатьох політичних в'язнів відпустили на волю, а таких, як вона, розмістили в таборі між "побутовиками", серед яких було багато кримінальних злочинців, переважно вбивць, що з насолодою розповідали про свої "подвиги". Вони носили ножі і часто билися між собою. Якось негідник приставив ножа до горла і їй. Чудом уникнула смерті, але після того не спала цілими ночами, очікувала нового нападу.

Від начальства домагалася, щоб перевели її до політичних в'язнів, і прохання її задовольнили. Та спокою не давала нова біда – слабість. Останні роки перебування в неволі Ганна переважно лежала у табірних лікарнях. Боліло все тіло. Від перестуди, від побоїв, від тяжкої рабської праці.

Рік була на інвалідності, виявили туберкульозні вогнища. У 1962 році прийшло з Москви помилування по двох вироках. У грудні того року повернулася в Україну. Вимордувана, зболена, виснажена, але жива...

Тільки що з того? За зоною таборів, поснованих колючим дротом, простягалася в Україні інша, велика зона, хоч вже без колючих дротів. Проте долю людей у ній вершили урядовці тієї ж системи і мучителі такого ж самого крою. Зупинилася у Львові, в сестри, але якраз на Святого Миколая їй було наказано покинути Львів за 24 години. Поїхала до брата в рідне село, та й звідти вигнав її голова сільської ради. Куди ж вона тоді мала подітися? Поїхала в район до начальника міліції. Повторилося те саме, що у Львові та селі. І так тривало два місяці. В голоді, в холоді, під глум міліції. Такими "обіймами" зустріла свою дочку рідна Україна.

Але сталося диво. Пом'якло камінне серце начальника міліції, і він дав дозвіл на прописку Ганни в рідному селі, та ходіння по муках ще не закінчилося. Треба ж було з чогось жити. Вона ж так любила школу, дітей, тягнуло її до них після тринадцятирічної розлуки. Хотіла працювати в школі. Дозвіл на це мав дати районний відділ освіти. Тамуючи хвилювання, переступила поріг тієї установи і одержала там тяжкий удар. Завідуючий районним відділом освіти міста Сколе В. Костик прорік: "Для таких, як Ви, у нашому районі місця нема". Подібні слова вона вже чула в 1950 році, в цьому ж Сколе, в кабінеті начальника КДБ, який зустрів її, арештовану, злісним вигуком: "Будем разговаривать, как враг с врагом..." Відтоді минуло 13 років невільницьких страждань у концтаборах. І ось вона знову ворог народу, і нема для неї місця ні у школі, ні в районі. Шукала роботу на цегельних заводах. Відмовляли, та вона не здавалася. Поїхала у Львівський обласний відділ освіти. Там дізналася, що у Золочівському районі не вистачає учителів-класоводів. Взяла направлення і поїхала в Золочів. На велике здивування і щастя зустріла в особі завідуючого Золочівським районним відділом освіти знайомого, який колись працював на такій же посаді у Сколе. Він зрозумів її і дав наказ про призначення її класоводом у восьмирічній школі села Жуків. Воно знаходилося далеко від райцентру і через бездоріжжя ніякого сполучення з ним не мало. Туди можна було доїхати хіба що на попутних колгоспних машинах, а зимою і їм дорога була закрита заметами. Тоді надіялися на трактор або на те, що хтось візьме на сани.

Коли в серпні 1963 року Ганна Коцур добралася до Жукова, директорша восьмирічки дала їй найгірший клас. Щоправда, допомогла знайти квартиру. На серпневу нараду поїхала Ганна вже з учителями своєї школи. Почалася нелегка праця. Цілими днями учителька перебувала у школі, приглядалася до дітей, шукала шляхів до юних сердець, глибоко продумувала весь хід виховного і навчального процесу до найменших деталей. І за короткий час клас, який завдавав усім найбільшого клопоту, став найкращим! Наступного року приїхали в школу районні інспектори, завідуючий районним відділом освіти. Перевіряли знання й учнів її класу. Виявили їх добрими, і це підбадьорило вчительку. Укріпилася повага до неї і в жителів села.

Діти, які при ній закінчили восьмирічку, майже всі продовжили навчання, вийшли з них учителі, медсестри, священик, технічні спеціалісти. Вони ніколи не забували своєї улюбленої вчительки, надсилали їй вітальні листівки.

Все ніби вирівнялося в її житті і пішло на лад, але постійно мучила тривога. В неї ж був мордовський паспорт як свідок перебування в концтаборах. Потрібно було його замінити, що і зробила. Цей крок не минув безслідно. Наприкінці навчального року (1970) її викликав до себе перший секретар Золочівського райкому партії. При його розмові з нею був присутній працівник КДБ Гетьман. Їй наказали виступити по радіо, а також написати листа до газети і сказати всім людям, що вона була ворогом українського народу, але тепер усвідомила свої помилки і виправила їх, тож гуманна радянська влада простила їй провини і забезпечила можливість спокійно працювати.

Вислухала вона всі ті наказопримусові поради і відповіла, що їй треба подумати. Сама ж негайно залишила роботу в Жуковській школі і забралася з того села. У тому ж році знайшла у Львові роботу вихователькі в дитячому садочку. Дали їй притулок в гуртожитку. На тій роботі пробула до 1986 року.

Коли Україна стала незалежною, працювала у Спілці політв'язнів, співала в їхньому хорі, їздила по всій Україні. Навіть прибула під Верховну Раду, коли там у жовтні 1990 року голодували студенти. Часто виступала перед директорами різних шкіл, перед вчителями та учнями. На жаль, стан її здоров'я все гіршав, все частіше лежала в лікарнях. Усі лікарі ставилися до неї добре, робили все, що було в їхніх силах, та становище хворої ставало все важчим. Довелося забрати її зі Львова в село Верхнє Синьовидне до брата Богдана.

Ганна відчувала, що скоро відійде у вічність і хотіла у своїй пам'яті забрати з собою все, що було для неї найріднішим, чим жила вона і за що терпіла муки в концтаборах і по тюрмах. За вікном карпатські смереки сумно хилили до землі свої засніжені гілки, сльозами прозорочистими стікав по камінчиках незамерзаючий гірський струмок, легкий вітерець замітав білим снігом стежку до школи.

І несподівано звідкілясь здалека над тими горами високими, над селом, снігом присипаним, полинула все ближче і ближче, і, нарешті, під вікнами хати почулася голосна і така величня та хвилююча мелодія української колядки, яку співали юнацькі і дівочі голоси. Щасливий усміх освітив змарніле обличчя хворої. Коли ж він погас, то одна-єдина сльоза залишила свій вологий слід на її щоці.

Учителька Ганна Коцур померла 10 січня 1996 року, і похована в своєму рідному селі.

ПРИПОВЗЛИ, ЯК ГАДИНА...

Мені вже 88 років, і прожила я, вважаю, велике життя.

Родом я з Івано-Франківщини. Там разом з чоловіком – Михайлом Геришом допомагала бандерівцям: возили до лісу зброю, покинуту москалями або німцями, збирали продукти для лісових хлопців, а коли вони приходили в село, пригощали їх, чим могли, як дорогих гостей.

У 1944 році совети вдруге приповзли, як та гадина, на нашу землю. Забрали всіх наших чоловіків і повезли їх у Сибір. Там, у місті Богатові, що під Новосибірськом, їх готували для відправки на фронт. На біду, серед українців знайшлося два зрадники, які видали бандерівців енкаведистам. Ті відразу кинули наших людей у тюремне підземелля, де їх страшно катували. Потім відбувся суд, який тяжко покарав "злочинців". Так, нашому сусіду Федору Костюку дали 25 років каторги, Василю Хрімварку – 15, Івану і Петру Проданам – по 10 років. Мого Михайла ув'язнили на 10 років, після чого додали ще 5 років висилки без права виїзду.

Не минуло багато часу, і москалі добралися до мене та до інших Михайлових родичів. З 1944 до 1947 року ми зі свекром працювали біля землі: орали, сіяли, молотили. Та ось у 1947 році, 21 вересня, вночі прийшли в нашу хату троє військових і зачитали вирок: тебе, старий (це до свекра), за сина-бандита вивозимо до Сибіру, а тебе (тобто мене) за мужа... На те, щоб зібратися, дали нам півгодини. А що ти за такий час збереш? Тож багато тих, хто був вивезений з рідного села, повмирали на чужині з голоду.

До речі, і тим, хто залишився в рідних місцях, довелося тяжко страждати. Мій сват, наприклад, помер з голоду в 1946 році, бо і Західної України це лихо не минуло, адже не всюди бандерівці змогли протистояти колективізації.

Мені Бог допоміг перенести всі катування, всі каторжанські муки. Однак після звільнення довелося жити не на Івано-Франківщині, а на Вінниччині. А це знову ж таки дало владі привід дискримінувати мене. Позбавили, наприклад, такої пільги, як право на безплатний проїзд у транспорті.

І все ж горджуся тим, як прожила своє життя: була завжди українською патріоткою, патріоткою і помру! Зараз регулярно дивлюся телепередачі, слухаю радіо. Вірю нашому Президенту Віктору Ющенку і молюся Богу за те, щоб він і його однодумці зуміли подолати всіх ворогів України!

Агафія ГЕРИШ,
с. Писарівка Вінницької області

ТОЧКА ЗОРУ

"НА ФРОНТЄ – БЄЗ ПЄРЄМЄН"

Олександр СКОЛАР

Різноманітність народів, що населяють земну кулю, і відповідне розмаїття їхніх мов є незаперечним фактором. Мова є однією з властивостей матерії, однією з її важливих характеристик. І ця властивість має жорстку прив'язку до цілком конкретної території. Кавказ. Різкий, ламаний ландшафт із стрімкими гірськими піками й глибокими проваллями. Й така ж експресивна, різка мова мешканців регіону. Україна. Широкополі лани, гаї, діброви... Мова – солов'їна, співуча. У ній – відображення неповторної краси української природи. Певна географічна територія (держава), населена певним етносом, має свій, властивий лише їй космічний ритм. Тому, принесена з чужого етнорегіону, чужинська мова буде завжди звучати в дисонанс на чужій для неї території. Вона руйнуватиме енергетичний обмін окупованого етнорегіону, і всі її спроби "прижитися" на чужому для неї терені заздалегідь приречені.

Зірка на ймення Сонце, яка дає життя Землі і зігріває нас своїми променями, в Україні ласкаво зветься сонечком. Вона ніяк не може бути "солнышком". Отож, не варто навіть говорити, яка мова має звучати в Україні. 78% населення– українці. Ми – моноетнічна держава. Таким показником може похвалитися далеко не кожна країна. Натомість у сфері функціонування державної мови маємо катастрофічну ситуацію. Переважна більшість українців розмовляє суржиком: "українським" (мова Проні Прокопівни) та "російським" (мова деяких персонажів Миколи Гоголя). Лише невелика частина українців, що послуговується рідною мовою, живе у гармонії із Всесвітом. Чи є в Україні російська? Звісно ж, нема. "Рускоязичние", які вважають, що розмовляють російською, глибоко помиляються, їхня "російська" – не більше, ніж "южное наречіє", яке справжніми етнічними росіянами сприймається як звичайнісінько провінційне жлобство.

Поряд із "суржикомовністю" частенько зустрічається інше захворювання – "білінгвізм", ситуація, коли мовець у повсякденному житті послуговується, як російською, так і українською мовами, залежно від мови співрозмовника. Це – ще одна небезпечна омана, яка шкодить мовцю. Білінгв – роздвоєна, дезорієнтована людина. Етнічний українець, який у розмові з російськомовним співбесідником запопадливо послуговується чужою йому російською мовою, сам того не усвідомлюючи, здійснює над собою насилля – руйнує свою автентичну українську "матрицю". Таке жалюгідне явище щоразу викликає в свідомості сталі асоціації: образ незабутнього "Леоніда Даніловіча", який аж потів, прогинаючись перед своїм московським начальством. Ідеальний образ хохла-малороса, холуя. Витвір кількасотлітньої ретельної селекції. Нищення здорової частини етносу. Розстріл 80% інтелігенції, мільйони замордованих голодом селян, залишали лише "кучм".

Хвора мова, хвора нація, хвора країна... Відновити знищені кілька поколінь буде ой як непросто. Тим більше, що джерело хвороби нікуди не поділося. Воно зосталося в Україні, нависає над нами з півночі "нєоб'ятнимі просторамі". Тому й луна хрипке: "Дайош второй (пєрвий) государствєнний язик!", "Насільствєнной украінізациї – нєт!", "Бандєровщіна не пройдьот!". Продовжують блукати вулицями Києва привиди минулого, примари, "отставнікі", "ветерани НКВС", "стукачі", "пєрсональниє пенсіонери". Скреготячи зубами, вони ніяк не можуть відчути спокою за свої "ратниє труди", їм невтямки, що до скону віку їх ненавидітимуть діти тих українців, яким ці нелюди стріляли в потилицю у биківнянському лісі. Вони все пам'ятають... Хвора Україна продовжує годувати своїх катів. Нащадки замордованих утримують убивць своїх батьків. Державою керують діти "вєтєранов", нащадки Швондера. Росія нікуди не пішла з України і ніколи не піде. І чіплятиметься за нашу землю до останнього. Треба бути остаточним дурнем, щоб випустити з рук такий ласий шматок. "Лучше потерять голову, чем Украину", – казав відомий калмицький жид. Але ж потроху "теряецца", і на то нема ради. Тому смертельна боротьба триватиме до останнього, доки не "потеряецца окончательно".

На сьогодні, окрім економічної зброї, Росія застосовує проти нас зброю інформаційну. Не зовсім правильно було б казати, що лише Росія вдається до неї: вона є одним із агресорів. Що ж таке інформаційна зброя? Це – інформація, якою щохвилини ворог обстрілює нас з метою змусити діяти на шкоду собі, в його інтересах. За пріоритетністю інформаційна зброя стоїть на першому місці, випереджаючи навіть зброю, яка знищує людей. Адже окупанта, який поневолив твою країну, ти бачиш і прекрасно розпізнаєш. Отже, антиукраїнські газетки "Бульвар", "Столічка", "Газета по-кієвскі", "Факти", "Сєгодня", журнали "Коммєрсантъ", "Отдохні", книжки Донцової, Маріниної, телесеріали "Бандітскій Петербург", "Моя прєкрасная няня", "Солдати", "Нє родісь красівой", різні "Хорошиє пєсні", "Пєсні года", "Шансони", "Взрослоє радіо", "Рускоє радіо" та регулярні десанти російських "звьозд" – усе це далеко не повний арсенал інформаційної зброї. Оскаженілий обстріл триває ось уже впродовж 10 років. І це за відсутності альтернативної інформації. У світової спільноти цілеспрямовано формують образ України як російсько-єврейської колонії.

Присутніми у владі російсько-єврейськими лобістами жорстоко придушується українське кіно, театр, музична культура, книговидання. Тривалий час українська книговидавнича справа перебуває в маргінальному стані. 0,37 книжки на одного українця – факт, якого ніхто не зможе спростувати. І навіть нинішня, "нова" влада запевнила, що нічого не збирається змінювати. Це підтвердила передача "Виклики, породжені революцією". На закиди О. Забужко про окупацію нашого книжкового ринку Росією (95% – російських книжок (!)), Президент відповів, що "податки платитимуть усі", тобто, українське книговидання й надалі буде придушуватися податковим пресом. Ба, які знайомі слова! Це ж саме казав кілька років тому відомий усім землячок Ульянова-Бланка Ніколай Яновіч Азаров-Пахло.

І остання новина з поля бою. Нещодавно у Києві провадилася комплектація бібліотек, – така рідкісна і надзвичайно важлива для безпеки держави справа. Де ж іще дитина зможе побачити оті 0,37% української книжки, як не в бібліотеці? До бібліотек було надіслано перелік запропонованої літератури, з якої бібліотекарі мали сформувати замовлення на певну суму, виділених із бюджету коштів. Бібліотечні працівники якнайретельніше відбирали із надісланого списку книжки, намагаючись не пропустити таких дефіцитних, необхідних з шкільної програми творів з української літератури: Леся Українка, Іван Франко, Іван Нечуй-Левицький, Марко Вовчок... Втішалися бібліотекарі: хоч щось, хоч якийсь мізер за нестерпного інформаційного голоду. І ось прибуло поповнення. Думаєте, Леся Українка? Дідька лисого! "Іронічєскіє дєтєктіви Дар'ї Донцової" і подібне низькопробне читво! А ви кажете, незалежна Україна... Так що, "на фронтє – без пєрємєн". Продовжуємо відступати. А на Майдані здавалося навпаки – наступаємо.

Маємо усвідомити, що головне завдання цієї оскаженілої російської пропаганди – нав'язати нам, українцям, свій російський спосіб мислення, російське світосприйняття, свій російський і такий чужий нам бандитський менталітет. Щоби ми й надалі йшли з ними в одній упряжці. Потопаючий, як правило, тягне усіх за собою. Але Україна вже виконала свою історичну місію донора Росії: упродовж трьох століть остання добряче покористувалася і нашою культурою, і нашим інтелектом, привласнила собі значну частину нашої історії. Навіть самі росіяни цього не приховують: "В Українє ваабщє нє асталась інтєлєктуальнава прадукта". Себто, висмоктали геть усе, до краплі. Та рано чи пізно шляхи мали розійтися. Україна неминуче піде своєю дорогою. Вона обов'язково використає цей шанс. Вона просто приречена це зробити.

Чекаємо Україну!

ДУМКА ВГОЛОС

Я ЗАВЖДИ ЗАЛИШАВСЯ УКРАЇНЦЕМ...

Родом я із землі Данила Галицького, з Холмщини. Народився на етнічній українській землі, але під штандартом польським, тож в українській школі навчатися не довелося. Ходив до польської...

У 1938 році, коли мені було дев'ять років, родина емігрувала до Аргентини, де я опанував іспанську мову.

Та, хоч де б я був і чим би займався, завжди залишався українцем.

В Аргентині ми жили своїм українським життям, берегли своє українство і свою рідну мову, що не заважало нам поважати країну, яка стала нашою другою батьківщиною.

На жаль, сталося так, що ми, обдурені більшовицькою пропагандою, повернулися на рідну землю. Рідною для нас була не лише Холмщина, а вся Україна. Та несподівано побачили ми, що України тут немає... Це особливо відчулося в Донбасі, у місті Сталіно. І тільки опинившись в Станіславові (Івано-Франківську), відчули, що є Україна, український люд, українська мова.

Згодом доводилося жити в Донбасі, в Херсоні, і всюди я бачив, як "рідна" радянська влада губить усе українське, а український люд перетворено у яничарів, у чужинців на рідній землі. Ставало гірко і страшно!

Довге існування в умовах тяжкого рабства не минуло безслідно, раб полюбив свої кайдани. І за 16 років Незалежності України багато українців не навчилися нічого робити для розбудови рідного краю. Одні намагаються завадити цьому, інші впадають у розчарування, ганьблять те, що треба відстоювати, і тим самим допомагають ворогам, які намагаються знищити нашу державу.

На мою думку, зараз ведеться справжня війна проти України з боку "старшого брата". Війна інформаційна, економічна, політична, і навіть груба агресія в Криму. Треба ж було нашим манкуртам додуматись утворити "Автономну Кримську Республіку"... То ж був акт зради державності України. А чого варте базування на нашій землі і в наших водах Російського Чорноморського флоту! Це ж дозвіл окупанту розпоряджатися у нашому домі. Тут дуже доречний вислів: "Пусти свиню за стіл, то вона й ноги на стіл..." І дивує, що про це все ні газети, ні радіо, ні телебачення ані слова не кажуть. Наче все добре, і ніякої небезпеки немає. А "квартирант" все нахабнішає...

І в такій ситуації наші ліберальні демократи намагаються приспати народ пісеньками про наші "успіхи". А треба бити на сполох, треба будити в суспільстві відчуття небезпеки, готовність дати відсіч усім ворогам нації. Нам треба вчитися у наших сусідів – грузинів, які сміливо, наполегливо і послідовно викурюють з рідного краю шовіністичних москальських покидьків.

Володимир КАЛІЧКО,
м. Чернівці

БУДЬМО МУДРИМИ І ТВЕРДИМИ

І прикро, і нудно слухати залишки так званої Верховної Ради України, які аж ніяк не хочуть іти на дно. До чого ж полюбляють усі оті регіонали, комуністи та соціалісти поговорити про законність, правове поле, демократію, інтереси українського народу. І все це вони, як правило, торочать російською мовою, бо їм так хочеться, щоб в Україні усе було російським: і мова, і церква, і культура, й історія, і економіка, і політика... Аргумент у них простий: так, мовляв, історично склалося...

Але ж не саме воно "складалося", а його вперто і жорстоко "складали". Ще царська Росія займалася отим "складанням", а вже більшовики так розперезалися, що далі нікуди. Усе спрактикували: і "громадянську" війну (насправді збройну інтервенцію проти незалежної, визнаної і світовими державами, і самими більшовиками Української Народної Республіки), і репресії, і терор, і колективізацію, і депортації, і голодомори, і нищення національної культури та церкви, і співробітництво з німецькими фашистами у поборюванні українського національно-визвольного руху, і цілеспрямоване знищення українців у пеклі Другої світової війни... І все це під демагогічними гаслами: "Мир, дружба, равенство, братство, коммунизм – светлое будущее всего человечества".... Коли ж демагогія ставала все очевиднішою, вдавалися до нових трюків: гігантоманії, хімізації, створення штучних морів, перетворення полів у суцільні кукурудзяні плантації... Водночас випробовували атомні бомби на власній армії, вели бойові дії в 25 країнах світу, спричинили аварію на Чорнобильській АЕС...

І після цього всього вірний ленінець Олександр Мороз буде плакати за Радянським Союзом, а вірний сталінець Петро Симоненко виводитиме на наші вулиці і майдани своїх прибічників, озброєних молоткастосерпастими прапорами та портретами найлютішого ката народів, при цьому не перестаючи натякати, що так, мовляв, "історично склалося".

Але постривайте-но, найманці чужої, ворожої держави, – те, що ви та ваші попередники так довго і ретельно "складали", ми постараємося якомога швидше "розкласти", а точніше, геть знести з лиця нашої землі все чуже і вороже.

Ми чудово розуміємо, що якби у 1918 році Україна подолала ленінські орди, наша держава давно була б однією з найкультурніших, найбагатших, найпотужніших у світі. І наші стосунки з російським народом були б справді братніми.

Тож постараємося сьогодні зробити те, чого не змогли зробити наші діди і прадіди. Будемо мудрими і твердими, як справжні господарі на своїй землі. Будемо любити своїх ближніх, свою мову, історію, культуру. Ніколи не зігнемо свої голови під ярмо, яке нам готують найманці путіних – януковичі, симоненки, морози, вітренки та всякі інші московські запроданці. Не допустимо до того, щоб ми залишилися лише в паскудних анекдотах, що їх травлять в ефірі і друкують у своїх дебільних виданнях північні сусіди, що люблять називати себе нашими "старшими братами".

В. ІЛЬЧЕНКО,
м. Новомосковськ на Дніпропетровщині

ГОРДІСТЬ УКРАЇНИ

Петро БУДИЧ

Ми, українці, горді з того, що є спадкоємцями Володимирового Тризуба. Володимир Великий був хрестителем України-Русі, славетним державним керманичем. Гордимося ми такими державними діячами, як Петро Конашевич-Сагайдачний, який врятував Європу від турецько-татарської навали, як Настя Лісовська (Роксолана) із Галичини, яка певний час керувала могутньою Османською імперією і протягом 30 років не давала змоги туркам і татарам нападати на Україну.

На жаль, нас століттями нещадно нищили як духовно, так і фізично, не давали змоги всесторонньо розвиватися. З нас по краплині вичавлювали національну пам'ять, національну гордість, мову, культуру. Антиукраїнські сили і в самостійній Україні намагаються це робити. Одначе український народ, наче вулкан, вибухав спротивом проти своїх ворогів, породивши безліч героїв. Так було за Богдана Хмельницького, за Івана Виговського, під час гетьманування Івана Мазепи, національно-визвольних змагань 1917–1921, 1939–1950 рр. і, нарешті, під час помаранчевих подій.

Незважаючи на жорстокі утиски у всіх сферах життя, наш народ спромігся на такі постаті світової величини, як Т. Шевченко, І. Франко, Леся Українка, Г. Сковорода, П. Куліш та багато інших.

На жаль, засоби масової інформації мало приділяють уваги визначним українським діячам. Особливо це стосується передач по телебаченню, переповненому фільмами жахів та мильними операми. Тож важко переоцінити важливу справу, яку робить професор Василь Шендеровський, який пише про відомих українських вчених, що зробили вагомий внесок до скарбниці світової науки й культури. Коли читаєш його книгу "Нехай не гасне світ науки" (в двох томах), серце наповнюється гордістю за наш народ. Книга написана соковитою українською мовою з позицій українського патріотизму, фахово й правдиво.

Багато зла заподіяно Україні чужинцями й своїми кровними перевертнями-яничарами, яким треба, щоб ми позбулися національної пам'яті. Багато вкрадено і привласнено чужинцями визначних українських творців на ниві літератури, науки, культури тощо і як мало ми знаємо про них. Своєю книгою Василь Шендеровський нагадує, що дала українська нація людству у різних сферах життєдіяльності.

ВІД АВТОРА

ЩАСТЯ ЧЕРНІГОВА

Катерина БОРИСЕНКО, філолог

Здається, людина може звикнути до всього – навіть до телевізора, навіть до, скажімо так, "специфічних" новин. Приміром, ми звикли, що коли не в самому випуску, то в інформаційній стрічці з'являється повідомлення про потяг, що зійшов із рейок. Це в нас стало ознакою цього літнього сезону – щось на кшталт серпневого зорепаду чи відльоту птахів у вирій. Одне слово, "єслі поєзда летают, значіт ето кому-нібудь нужно".

І неодмінно цими днями на всіх каналах ведеться мова про те, що міністра Рудьковського треба відставити. Хоча насправді всі ці випадки є підтвердженням великого... щастя. Здивовані? Але ж бо це справді так – великого щастя Чернігова. Уявляєте, що могло статися з цим прекрасним містом, аби отой "чєловєк і паровоз" таки став його мером. Татарську навалу Чернігів пережив, а ось мера Рудьковського навряд чи витримав би. Хоча цілком можливо, що за такої ситуації між Черніговом і Києвом могла виникнути конкуренція (точнісінько як за княжої доби). Ясна річ, не в сенсі "хто потужніший", а "чий мер більше шкоди власному місту заподіє". Так що пощастило Чернігову. А ось Києву не дуже...

Хоча інколи просто дивуєшся, з якою швидкістю в нас засвоюється різноманітна дурня. На півдорозі між Києвом і Черніговом стоїть "диво дивнеє" – завод компанії "Coca-Cola", у рекламі якої всенький минулий рік був "напівпустий стакан". І гадаєте, щось змінилося? Так – тепер "стакан напівпустий" у пива "Чернігівське", так по всіх каналах і сповіщають. А не так давно ця компанія (знову ж таки по всіх каналах) твердила, що вкладає кошти в розвиток освіти, в талановитих студентів – у результаті не спромоглася "зробити інвестицію" в елементарно грамотну людину, яка би стежила за мовою їхньої реклами.

Та що вже казати про грамотність реклами пива, коли в нас безграмотно рекламують навіть КНИГАРНІ! Справді: реклама мережі "Буква", що транслюється в комплекті з популяризацією миючо-чистячих засобів (!), твердить про те, що час "купувати кнИжки". Це навіть важко коментувати. Як можна безграмотно рекламувати те, що вчить бути грамотним?! А коли згадати, що ця реклама передовсім закликає купувати дитячі книжки, то подібні речі видаються свідомою провокацією. Але хоч би там було, особисто я в мережі "Буква" книжок не купуватиму – мало які "сюрпризи" там підготували...

Хоча кому та грамотність потрібна? Он більшість київських шкіл може зустрічати навчальний рік напівпорожніми, бо мер Черновецький буцімто заявив, що не пустить туди дітей без київської реєстрації. І хоч би хто наважився нагадати йому про права людини, зокрема про права дитини. Ні – всі мовчать. А в нас, між іншим, ой як люблять виконувати маразматичні вказівки. І Перше вересня в Києві може перетворитися на свято неуцтва.

Ні, що не кажіть, а таки пощастило Чернігову...

Коли відходять генії, світ тьмяніє. Тим паче, що нові генії далеко не завжди виявляються такими ж добрими й світлими, як ті, котрих із нами вже нема... Минулої неділі на далекому острові Ґотланд у холодному Балтійському морі на дев'яностому році життя відійшов у вічність Інґмар Берґман. І наступного ж дня в Італії не стало Мікеланджело Антоніоні – йому нещодавно виповнилося дев'яносто чотири. Без цих двох геніїв уявити собі світовий кінематограф ХХ століття неможливо...

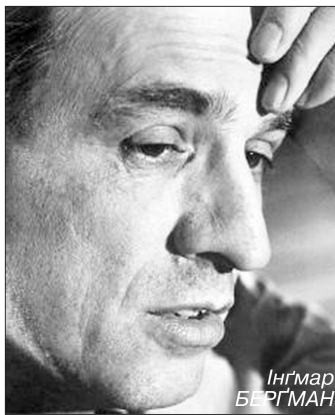
УТРАТИ

ДВА ГЕНІЇ

Відійшли у вічність Інґмар Берґман і Мікеланджело Антоніоні

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

...Берґман особисто мені дорогий особливо. Першим фільмом у моїй домашній відеотеці була його "Сунична галявина". Коли на Андріївському узвозі відкривався перший у столиці пункт відеопрокату, де можна було замовити запис фільму "на вибір", переді мною "проблема вибору" не стояла – "Суничну галявину" я бачив якось у кінотеатрі й збагнув тоді, яким повинне бути справжнє кіно. Свого відеомагнітофона я тоді ще не "заробив" і ходив із касетою в гості до "заживніших" друзів або позичав у них апарат "на одну ніч" – щоб лише ще раз відчути отой неповторний смак життя, отой, за Стефаником, туск істини...

Інґмар БЕРҐМАН

Так, Бергманові не потрібні були спецефекти для того, щоби вразити. Сюжет максимально, навіть кричуще простий – старенький професор із дружиною свого сина їде в авті, а за вікном змінюються місця, де він колись жив. Уся "фабула" – це просто розмова двох людей! Просто розмова – і нічого більше... І – саме життя, в якому нічого неможливо змінити, яке прожите саме так, як прожите, – саме так, як його проживає людина!

Бергман і сам так жив – яскраво, красиво, повноцінно. Помиляючись раз у раз – і не боячись помилятися. П'ять разів був одружений, у нього чи 8, чи 9 дітей – здається, він і сам достеменно не знав. Про одну дочку, скажімо, дізнався вже тоді, коли їй виповнилося 22... За своє життя він зняв півсотні фільмів, серед яких такі шедеври, як "Причастя", "Мовчання", "Фанні й Александр", "Сьома печать"... А п'ятдесят перший фільм так і не зняв – "Анну". "Я раптом збагнув, що фільм уже в мені, що я захворів ним", – казав вісімдесятитирічний геній, пояснюючи: суть майбутньої картини в тому, що всі на світі болі й турботи – відчай, самотність, незворотність – людина долає лише в родині. Він дійшов до цього всім своїм життям. І це саме те, що вкрай необхідно сказати нашому тяжко загрузлому в постмодерних збоченствах світові нині! Але чомусь – чомусь! – він так цього й не сказав, себто, так і не зняв цього фільму...

Зрештою – сказав! І це, і чимало іншого так само важливого – він сказав цьому світові. Дивитися картини Бергмана – величезна насолода, відпочатково інтелектуальна, а відтак і духовна. Це насолода співпереживання, насолода того, що ревні греки називали катарсисом – коли, поспілкувавшись із шедевром "віч-на-віч", сиріч "душа в душу", – співпереживши те, що каже людині геній, – сама людина стає кращою, справжнішою, мовби скидає з себе шори банальностей і умовностей, усвідомлюючи: щоби бути людиною треба... любити людей! Бергман вимагає "роботи душі" – доки душа ще залишається душею...

...Антоніоні – інший. Інший геній.

Загалом, він говорив про те ж саме – про вічне. Однак говорив зовсім інакше.

За своє життя він зняв понад три десятки фільмів, найбільш відомі з них – "Ерос", "За хмарами", "Фотозбільшення", "Забріскі-Пойнт", "Професія: репортер". Наприкінці 30-х – початку 40-х років був кінокритиком – спершу в місцевій газеті, а відтак і в столичній італійській пресі, причому як в офіційному фашистському журналі "Чінема", так і в газеті "Італія лібера", що підпільно видавалася під час війни. Відтак вирішив зайнятися кінорежисурою, вперше зазирнувши в об'єктив кінокамери, як він сам відтак згадував, у божевільні, де хотів знімати аматорський фільм про душевнохворих, але так цього й не зробив. Натомість роботу в кіно почав асистентом режисера у фільмі Марселя Карне "Вечірні відвідувачі" (1942), відтак писав сценарії для Роберто Росселліні, Джузеппе Де Сантіса і навіть ще одного генія – Федеріко फелліні (картина "Білий шейх"). І лише в 1943 році зважився на документальний фільм "Люди з По" – режисерський дебют. Відтак були й перші ігрові фільми – "Хроніка однієї любові", "Переможені", "Дама без камелій", "Лемент", – охарактеризовані критикою як "внутрішній неореалізм", оскільки в них центр уваги був зміщений зі звичних для неореалістичних картин особливостей побуту й соціальних відносин до внутрішнього світу персонажів. У цих фільмах уже виявилися основні риси режисерського почерку Антоніоні – уповільнений темп, схильність до довгих планів, увага до деталей матеріального середовища, – які в подальших роботах режисера оформилися в якісно новий оригінальний авторський стиль.

Мікеланджело АНТОНІОНІ

Із Бергманом його ріднить проблема некомунікабельності в сучасному суспільстві, до котрої обидва режисери-генії так полюбляли вдаватися, – котра, точніше, була такою важливою для обидвох геніїв! Глибока самотність персонажів і загальна атмосфера відчуженості у фільмах Антоніоні передавалася через довгі повільні кадри, зосереджені на окремих предметах, і загальні плани, на яких майже нічого не відбувається, – так реч в нього починали жити своїм власним життям, на фоні якого розкривається внутрішній світ персонажів. Цей новий спосіб розкриття людської психології засобами кінематографа став, очевидно, найбільшим художнім відкриттям Антоніоні й виразно вплинув на подальший розвиток світового кінематографа (найвиразніше – на фільми Міклоша Янчо й Андрія Тарковського).

...Тепер світ залишився без двох геніїв. Ті, хто визначав поступ світового мистецтва ХХ століття, відходять у вічність. Хто їх замінить? Хто нині говоритиме нам про найважливіше? Ці питання наразі без відповіді. Як і найголовніше питання: чи будуть нові генії так само людяними, сиріч зверненими до людини?..

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Заступник редактора Микола Сергійчук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 10 000 примірників

Ціна договірна